

VIORICA HUBER (ROGOZ) s-a născut la Timișoara pe 5 aprilie 1927. A absolvit Facultatea de Litere și Filosofie în 1950, când deja debutase ca scriitoare cu volumul de povestiri *Schițe* (1943). A lucrat ca asistent și lector la Universitatea din București (1950–1957) și a fost cercetător la Institutul de Istorie Literară și Folclor al Academiei Române. A semnat numeroase scenarii de film pentru copii și piese de teatru radiofonic, premiate în țară și în străinătate. Scrierile literare din această perioadă au ca numitor comun interesul pentru basm și alte forme ale literaturii populare. În 1960 a publicat volumul *Basme țigănești*, interzis imediat după apariție din cauza schimbării politicii oficiale privind minoritățile. Cartea a fost reeditată abia în 1977 și a câștigat Premiul Asociației Scriitorilor din București. În 1970 văzuse lumina tiparului romanul *Vlad, fiul Dracului* (devenit apoi *Drăculeștii*), oferind o imagine inedită a personalității lui Vlad Țepeș.

Din scrierile științifico-fantastice ale autoarei se remarcă volumele *Eu și bătrânul lup de stele* (1966), *Taina Sfinxului de pe Marte* (1967), *Anotimpul sirenelor* (1975) și *Să nu afle Aladin* (1981), ultimul fiind premiat la Concursul European de Literatură pentru Copii, Padova, 1982, precum și de Asociația Scriitorilor din București.

În 1985 s-a stabilit în Germania, fiind urmată și de soțul său, scriitorul Adrian Rogoz.

VIORICA HUBER

taina sfinxului de pe marte

legende din alte stele

Cuprins

<i>Prolog</i>	5
Primul Meer:	
Exodul spre stele.....	13
Al doilea Meer:	
Planeta Albastră a lui MAG	27
Al treilea Meer:	
Povestea lui Xivor	49
Al patrulea Meer:	
Lur și fata din Helium	65
Al cincilea Meer:	
Pluriobs.....	83
Al șaselea Meer:	
Astralofagul sau lupta solarienilor cu Electropirații.....	111
<i>Epilog</i>	179

Vă vorbește unul dintre Irrii cu glas solar – începea întâia poveste a Sfinxului... Sunt unul dintre roboții minunați ai vechii lumi de pe Arr, din epoca exodului oamenilor spre stele...

Am fost construit aci, pe pământul acesta pustiu, învecinat cu Arr, pentru a rămâne astfel mărturie strălucită a științei și puterii bătrânilor savanți de pe a cincea planetă a lui MAG...

Odinioară, sub lumina și atracția lui MAG, a Micului Soare Galben, se roteau în spațiu zece planete. Arr era a cincea, în ordinea depărtării de raza lui MAG, dar era și singura planetă din tot sistemul nostru solar pe care apăruseră mai întâi și se dezvoltaseră apoi ființe raționale.

A cincea planetă a lui MAG a fost cândva, demult de tot, leagănul în care s-au născut Fiii Soarelui, a fost pământul pe care a-nflorit o strălucită civilizație umană – ea a fost portul din care-au plecat spre alte stele Fiii Soarelui, atunci când – Vai! – lumea lor minunată

a început să moară!... Marea și strălucitoarea Arr nu mai există azi! Planeta a cincea a dispărut, în urma unei cumplite explozii lăuntrice, sfărâmându-se în sute și mii de astre mici, rătăcitoare, care gonesc și acum prin spațiu, fără oprire, pe orbitele lor tinere...

Nimic din ceea ce a fost – odată, demult – clădit și laudat în vechea și strălucita lume Arr – n-a mai rămas sub soare, în afară de noi, cei câțiva Irri cu glas solar, făuriți de bătrânii savanți din epoca exodului oamenilor spre alte stele...

Povestea plecării locuitorilor de pe Arr spre alte astre e povestea însăși a pieirii străbunei lor lumi, e istoria cumplitului cataclism care-a distrus cea de-a cincea planetă a lui MAG.

Povestea aceasta o depăn eu, al treilea Irr cu glas solar, mereu și mereu, cât timp va străluci pe cer MAG, cât timp voi dăinui eu însumi...

O spun pentru toți Fiii Soarelui de azi, de pe orice planetă s-ar afla, pentru toți oamenii care-mi pot auzi glasul și mi-l pot înțelege, pentru urmașii Fiilor Soarelui, ai celor plecați, demult, în marea lor călătorie spre Viață!

...De sute de ani, oamenii de pe Arr nu mai știau ce este războiul decât din manualele de istorie, din antice și înfricoșătoare mărturii păstrate în muzee, biblioteci și filmoteci speciale și, firește, din opere de artă, în care mai dăinuia umbra tragică a acestui flagel, de neînțeles pentru generațiile tinere de pe a cincea planetă a soarelui.

Cel din urmă război intercontinental devastase globul cu o inumană și demențială ferocitate, prefăcând metropole și teritorii vaste în gropi imense și în cenușă radioactivă, iscând cutremure și izbucniri vulcanice, ca la început de eră geologică.

Uragane de nisip argintiu și de lavă verzuie acoperiseră în numai câteva ore centre umane, altădată prospere și suprapopulate. Mărilor galbene țâșniră din matca lor ca niște fântâni arteziene ale morții... Și 40 de zile și 40 de nopți, ploi amestecate cu pulberi actinice căzuseră asupra ogoarelor, plantațiilor și pădurilor albastre, arzându-le și pustiindu-le... Aproape toate viețuitoarele și aproape toți oamenii de pe Arr pieriră atunci în mai puțin de o săptămână. Vechile continente își modificară relieful și clima și vreme de un deceniu și mai bine, peste globul lovit de dezastru se așternu o ceață neagră, opacă și deasă, ca un nesfârșit doliu aerian, sumbru și mut. Norii întunecați se târau aproape de pământ, mistuind orice contur și orice mișcare. Uneori exploziile vulcanilor, zgomotele uraganelor și ale surpărilor de continente răzbeau prin perdeaua opacă și se auzeau ca niște îndepărtate gemete cosmice, înăbușite.

Văzduhul rămânea cernit în tot timpul zilelor și nopților planetare, numai la răsăritul și apusul lui MAG se făcea cărămiziu, cum e sângele multor viețuitoare de pe Arr, devenind mlaștină sângerie, ca un fel de simbol al milioanele și milioanele de vieți răpuse fără vină.

Din toată populația planetei nu mai rămăsese în viață, după acest război – ultimul, de altfel, din istoria lui Arr – decât o mică parte dintre locuitorii săi, câteva specii de animale și plante care se aflaseră la cei doi poli ai lui Arr, în cele două stații mici și foarte îndepărtate, construite acolo pentru anumite cercetări științifice și locuite de un grup restrâns de savanți și tehnicieni, cu familiile lor. Aceste stații științifice, salvate din dezastru printr-o întâmplare miraculoasă, rămăseseră izolate multe decenii, prin aspre măsuri de protecție, de restul globului decimat. Oamenii nu îndrăzneau să iasă din cele două orașe ale lor, zăvorâte de altminteri sub cupole artificiale, cu o climă și hrană artificială. Nu îndrăzneau să cerceteze încă insulele și continentele acoperite de ceața întunecată. Cu toate condițiile lor privilegiate, supraviețuitorii deveniră însă și ei victime ale catastrofei, căci înăuntrul centrelor nu exista un număr prea mare de locuitori. Câteva generații în șir, urmașii acelor savanți și tehnicieni, ei înșiși străluciți oameni de știință, munciră cu disperare ca să-și mărească orașele, să le facă mai cuprinzătoare și mai confortabile ca să poată adăposti eventual mai mulți oameni. Dar, înlăuntrul noilor orașe științifice, create cu greu și izolate încă de restul vitregit al planetei, se nășteau prea puțini copii.

Savanții construiră atunci mii de automate și de roboți, pe care îi puseră să lucreze pentru ei, în primul rând la curățirea de substanțe actinice a atmosferei și a pământului, la îndepărtarea urmelor

morții. Apoi, o echipă de sacrificiu, formată din numeroși eroi ai științei, plecă din orașul de la polul sud al lui Arr să exploreze planeta.

...Au descoperit atunci o lume nouă, pustie și tăcută. Mii de văi fuseseră acoperite de lavă verde, pietrificată acum și strălucind ca nestematele. Acolo unde se aflau odinioară câmpii și păduri albastre se zăreau lacuri și mări – cu apa galbenă sau aurie, iar în locul mărilor se întindeau deșerturi argintii și cenușii. Vechile orașe și metropole dispăruseră în niște cratere negre, imense, de unde se înălța uneori un abur coclit.

O vegetație uriașă, cu însușiri necunoscute și, din păcate, radioactive, creștea sălbatică și biruitoare pe pământul mov al lui Arr. Vechile animale și păsări nu se mai vedeau de loc, în ape însă mișunau un fel de larve tinere, fosforescente noaptea și roșii ziua, care se adaptaseră noilor condiții acvatice.

O înspăimântătoare liniște învăluia acest relief și peisaj nou al planetei – înfiorându-te.

Echipa de sacrificiu strânsese numeroase și importante observații în cursul cercetărilor de pe Arr, pe care apoi le comunică locuitorilor din cele două orașe vii. Dar de întors, nici unul dintre membrii expediției nu se mai întoarce.

Urmașii lor studiară în laboratoare, cu multă râvnă, datele acestea, și ajunseră curând la o concluzie definitivă și tragică. Planeta Arr, marea și strălucita lor lume, avea să piară în următoarele trei-patru secole. Energia nocivă a armelor cumplite – folosite în ultimul

război atomic – dinainte de Catastrofa planetară, provocase un șir de schimbări, de mutații, în structura multor elemente de pe Arr. Rocile, apele, norii și plantele deveniseră brusc radioactive. Apoi, această radioactivitate generală slăbise un timp, aparent, în exterior, dar ea continua să crească și să se îngrămădească lent, înlăuntrul planetei însăși, în pungile ei vulcanice, în apele ei subterane, în nisipul, lava și metalele din zonele profunde, unde lunecaseră mase enorme de energii și reziduuri atomice. Urmărind acest proces de neînlăturat, oamenii de știință de pe Arr au prevăzut și au descris cu precizie explozia finală care trebuia să se producă – într-o anume zi – când planeta a cincea a lui MAG va exploda în întregime și se va distruge, singură, pentru totdeauna.

Această ultimă catastrofă nu avea să se petreacă însă imediat, deși ea se apropia din zi în zi. Atunci, cât mai era vreme, omenirea de pe Arr luă hotărârea eroică de a-și părăsi străvechiul său pământ și leagăn astral și de a-și căuta un alt corp ceresc, pe care să-și clădească o nouă existență, cea de-a doua lume Arr...

Toate mințile, toate eforturile se concentrară într-o singură direcție: aceea a construirii unor astronave puternice, cu care locuitorii de pe Arr să poată călători în spațiul sideral.

Taina zborului în jurul vechii planete fusese de mult descoperită. Totuși, pentru a realiza acele extraordinare „corpuri zburătoare“ interplanetare, cu mare viteză, în stare de a înfrunta depărtările cosmice, au fost necesare trei secole întregi de încercări și strădanii

supraomenești. La începutul celui de-al patrulea veac de după groaznicul război, pe Arr au fost construite sute și sute de astronave de formă piramidală. Primele dintre ele au explorat, firește, planetele învecinate, spațiul înconjurător.

În sistemul celor zece planete ale lui MAG, așadar în familia noastră solară, se găseau două mici corpuri cerești, oarecum apropiate, ce ofereau – se pare – unele condiții de viață, și pe care supraviețuitorii de pe Arr ar fi putut trăi, eventual, adaptându-se cu vremea. Acestea erau – în ordinea depărtării lor de Soare – planeta a doua și planeta a treia a lui MAG. Oamenii de știință de-atunci ar fi putut grăbi evoluția celor două mici „lumi“ mai ospitaliere, dar nu aveau timp să se ocupe de asta. Gândul tuturor era îndreptat către reușita „marelui zbor“, a călătoriei interplanetare, fiindcă în acel timp, majoritatea savanților credea cu tărie că explozia finală și distrugerea planetei a cincea, a „lumii Arr“, va avea urmări directe și nefaste și pentru întregul sistem solar al lui MAG, dezlănțuind poate chiar transformări în Soare, dilatarea și preschimbarea lui într-o stea gigantică și mult mai fierbinte. Din pricina acestei teorii sumbre și înspăimântătoare, proiectul colonizării și al „amenajării“ celei de a doua și a treia planete a lui MAG a fost respins, de la început, de consiliul științific al bătrânilor. Câțiva tineri savanți nu credeau totuși că e posibilă o „catastrofă în lanț“, ci demonstrau teoretic că numai planeta a cincea va exploda și se va sfărâma. Rămășițele ei solide vor fi atrase de globul uriaș și înghețat